

A D. M. K. E. közgyűlése előtt.

— Az elnöki tanács és az igazgatóság ülése. —

(Saját tudósítónktól.) Szombaton délután 5 órakor a DMKE. elnöki tanácsa és igazgatósága ülést tartott Scossa Dezső ügyvezető alelnök vezetésével. Az elnöki tanács és az igazgatóság a vasárnapi közgyűlés elé kerülő ügyeket tárgyalta. Ennek során bemutatták az alapszabály módosítást, az 1913. évi számadást és az 1915. évi költségvetést. Erős vita volt az alapszabálymódosítás 35. pontjánál, amely a tisztviselők nyugdíj-igényéről szól; továbbá a zárszámadásnál is. — Nagy feltűnést keltett dr. Jedlicska Béla levele, melyben bejelentette, hogy az alelnöki tisztségről lemond, mivel Gallovich Jenő főtitkár ellen rágalmazásért feljelentést tett és így nem működhet vele egy egyesületben.

Az elnökitanács üléséről az alábbi tudósításban számolunk be:

Az ülés megnyitása után a tárgysorozat értelmében a belügyminiszter ismert rendeletét olvasta fel az elnök: a főtitkár nyugdíja, a cirkvenicai üdülőtér vételárának kifizetése ügyében. Az elnöki tanács a leírtat *tudomásul vette*. Majd beterjesztette az ügyvezető alelnök az alapszabályok módosításáról szóló javaslatokat.

Dr. Dobay Gyula ennek kapcsán az egyesület működését kritizálta. A számadásból meg lehet állapítani, hogy a mostani igazgatóság működése alatt ez a kultur-intézmény hátramaradt s nem áll hivatása magaslatán. A DMKE. félmillió költséggel dolgozik és ebből 14.000 koronát juttat közművelődési célra. 1913-ban még 17.000 korona volt erre előirányozva...

Zsiros Mihály, a DMKE főszámvevője: Kérem, az nem úgy van...

Dobay: De úgy van! A jelentésből csak tudok olvasni.

Zsiros: Ha azt állítja, akkor nem tud olvasni. (Felkel helyéről és Dobayhoz megy, hogy mutasson neki valamit.)

Dobay: Kérem magamnak az ilyen hangot. Velem így nem lehet beszélni. És ne jöjjön ide hozzám, nincs itt semmi keresni valója.

Zsiros: Csak meg akarom magyarázni...

Dobay: Ne magyarázzon nekem semmit, nem vagyok a maga magyarázatára kíváncsi.

Zsiros visszaül a helyére és a kellemetlen incidens után Dobay folytatja beszédét. Előadja, hogy a számadásból is kitűnik, hogy a 14.000 koronás kulturális kiadással szemben, személyi kiadása a DMKE.-nek 40.930 korona, vagyis ennek egy harmada jut csak az egyesület igazi céljára, a többi pedig adminisztrációra. Eszerint jogosan állapíthatja meg, hogy az egyesület *nem teljesíti helyesen hivatását*, tehát reorganizálni kell. Indítványozza azt, hogy az elnöki tanács oly javaslatot tegyen az igazgatóságnak, amely szerint: a reprezentáló tisztviselők ne kapjanak fizetést. Ami pedig az alapszabály módosításnak 35. §-át illeti, mely az előterjesztés szerint így szól: „A tisztviselők az egysületről nyugdíjra igényt nem tarthatnak, de végellátásukat a magántisztviselők országos egyesületénél, vagy más módon biztosíthatják”, — nem tartja helyesnek, mivel nemleges intézkedést az alapszabály nem tartalmazhat. Egyéb pontjait az alapszabálymódosításnak némi változtatásokkal elfogadja.

Weiner Miksa nem járul hozzá ahhoz, hogy a főbb tisztviselők ne kapjanak fizetést. Ebben az ügyben különben is már a közgyűlés döntött. Nem lehet kívánni senkitől sem, aki minden idejét és munkáját az egyesület érdekében gyümölcsözteti, hogy ne honoráltassék. A 35. §. változtatását elfogadja, mert arról van szó, hogy ha a DMKE. nyugdíjat nem is ad, de 25 százalékkal hozzájárul ah-

hoz a díjhoz, amellyel a tisztviselők biztosíthatják végellátásukat.

Gallovich Jenő: Minden akadályon keresztül futva, nagy nehézségekkel küzdve, alapítottam meg ezt az egyesületet...

Buday János: Én nem voltam ottan?

Gallovich: De igen, méltóságod is ott volt.

Buday: Hát az elnök ur semmit sem csinált?

Gallovich: De igen.

Buday: Akkor ne állítsa úgy be, mintha mindent maga csinált volna.

Gallovich Jenő: Kérem méltóságodat, hogy hallgassa meg beszédemet, aztán módjában lesz válaszolni. Követhetem el hibát, talán tévedést is, de nagyon sokat fáradoztam hosszú éveken keresztül a DMKE. érdekében. 1913-ban súlyos betegségre való tekintettel nyugdíjba akartam menni. A miniszter megsemmisítette nyugdíjazásomat azzal, hogy alapszabály szerint nyugdíjat nem élvezhetek. Én most harctéri szolgálatra megyek, lehet, hogy vissza se jövök, vagy pedig nyomorultan térek meg. Csak azt kérem, vegyék tekintetbe eddigi tevékenységemet és a jövőre vonatkozólag ígérem, hogy továbbra is mindent elkövetek a DMKE. érdekében. Indítványozom, hogy vegyék bele az alapszabályokba, hogy a *kiváló érdemeket szerzett egyes tisztviselőknek a közgyűlés adhat nyugdíjat*. A 25 százalékos támogatás nekem semmit sem ér, mert ha nyugdíjat akarnék, a 75 százalékos 14 évre visszamenőleg nekem kellene megfizetni, amihez egész vagyon kellene. Ha pedig vagyonom volna, akkor nem is kérnék nyugdíjat.

Buday János: Én elismerem, hogy a főtitkár ur tevékenykedett, de hogy ő egyedül csinált volna mindent, az nem áll. Különben is szeretnék már egyszer hallani valami konkrét dolgot, hogy mit tett? Itt a tisztviselők nem dolgoznak egész nap; melléki foglalkozást is keresnek a társadalomban. Mi nem egyes emberek érdekeiben vagyunk itt, hanem az egyesület szempontjait kell figyelembe venni. A módosítást elfogadja.

Ezután szavazásra került a sor. És az elnöki tanács nyolc szavazattal négy ellenében úgy határozott, hogy *nyugdíjat a tisztviselőknek nem adnak*.

Majd a megüresedett igazgatósági tagok helyére a következőket jelölték: Bárczay Ferenc Máv. felügyelőt, Lendvay Sándor biztosítási főtitkárt, dr. Dettre János városi főügyészt, dr. Karsai Vilmos orvost, Vákas Bertalan kamarai jegyzőt, Valihora István bankigazgatót, dr. Dobay Gyula ügyvédet, Lantos Béla igazgatót Szegedről, Vetró Lajos Váráshelyről, Garay Izsót Törökbecséről, dr. Brájer Lajos lapszerkesztőt Fiuméből.

A tárgysorozat többi pontját észrevétel nélkül elfogadta az elnöki tanács.

Az elnöki tanács ülése után az igazgatóság tartott ülést, amelynek tagjai jórészt azonosak az elnöki tanács tagjaival. Az igazgatóság tudomásul vette az elnöki tanács összes előterjesztéseit és ugyanolyan értelemben határozott.

Scossa Dezső alelnök felolvasta ezután a következő levelet, amelyet dr. Jedlicska Béla DMKE. alelnöke az igazgatósághoz intézett.

Mélyen tisztelt Igazgatóság!

Gallovich Jenő főtitkár ellen rágalmazásért kénytelen voltam fanyitó feljelentést tenni. Minthogy ezután a vele való együttműködésem lehetetlenné vált és mivel a főtitkár nélkülözhetetlen, de mindenekelőtt elmozdíthatatlan, az állásomról lemondok.

Tisztelettel
Dr. Jedlicska Béla.

Az elnök indítványára az igazgatóság egyhangulag határozott, hogy a közgyűlés elé azzal a javaslattal terjeszti elő az ügyet, hogy az *alelnök lemondását ne vegyék tudomásul* és egyben sajnálkozást fejezzenek ki, hogy ilyen dolog az egyesület életében előfordulhat.

A 46-osok hős ezredese.

A hadisajtószállásról írják nekünk: Báró Henneberg József ezredes, a 46-ik gyalogezred parancsnoka, felsőbb parancs következtében ezredének egy zászlóaljával és három gépfegyveres taggal Chodorvól Ostkozenicebe ment, hogy az ott székelő hadosztályparancsnokságnál jelentkezzen.

A gyorsított menetelés közben az éjszaka kellő közepén nagy szekereszostagokkal és csapatokkal találkozott, amelyeket tulnyomó orosz erők heves előretörése szorított vissza. Egy pillanat alatt felismerte a válságos helyzetet és *átvette az összes általa elérhető csapatok feletti parancsnokságot*. Vasakarattal megnyugtatta a megzavarodott szekereszostagokat, menetelésszerű rendbe állította fel őket és az országutat szabaddá tette. Nem kevesebb mint ezernégyszáz új embert szedett így össze parancsnoksága alá, kiket rendbe hozva, vezetett a Knyhynicze mellett levő fontos magaslatra az ellenség felé. *Erélyének és buzditásának sikerült a teljesen kimerült és az ellenséges ágyútűz alatt súlyosan szenvedők önbizalmát felkeltetni és őket másnap kora reggel újra támadásra ösztökélni.*

Hősies vezetése alatt mindenki elszántsággal vétette magát az orosz tulerőre, melyet aztán sikerült hosszabb ideig feltartóztatni.

Mindkét oldalon iszonyu tüzelés kezdődött meg. Az ezredes mindig az első sorokban, *látni egy ellenséges löveg által súlyosan megsérül*. Rá se gondolt azonban arra, hogy a kötőhelyet felkeresse: *a legsűrűbb tűzben reggeltől a késő délutáni órákig katonáival kitartott a harcban. Szárnysegéde mellett elesik; őt magát még három ellenséges golyó találta s csak akkor vitette el magát a harc vonalából, amikor a kimerültség és a nagyfokú vérvesztés már elgyengítette.*

Az önfeláldozásnak és személyes bátorságnak főemelő példáját adta ezzel a legénységnek. *Alig gyógyult meg, elsőnek vonult be ezredéhez*, amelyet bátorságával és céltudatosságával diadalról diadalra vezetett. A király Henneberget a hadiékítményes 3. osztályu vaskoronarenddel tüntette ki.

FRANCIA TÁBORNOK SZERBIÁBAN.

Szaloniki, június 5. Rollands francia tábornok Szalonikiba érkezett, ahonnan Szerbia felé folytatta útját. A tábornok fontos katonai misszióban keresi fel a szerb vezérkart, amelynek passzivitása különösen a francia hadvezetőség körében nagy megütközést keltett. Ugy látszik, hogy a francia tábornok meg akarja magyarázni a szerb vezérkarnak, hogy soha sem volt olyan alkalom a monarchia ellen offenzívába lépni, mint most. — Hogy a szerb vezérkar mint vélekedik erről a kérdéssel, azt a tények beszédesen bizonyítják.

Mindenkinek kötelessége hadikölcsönt jegyezni!